

Arrest

nr. 175 673 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner.

1.2. Op 9 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.11.2015 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende documenten voor loonfiches van een tewerkstelling bij de firma Amina Cura van mei 2015 tot en met oktober 2015 en de arbeidsovereenkomst voor arbeiders onbepaalde duur deeltijds bij de firma Amina Cura.

Uit de gegevens van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de tewerkstelling bij deze firma een einde nam op 27.11.2015. Bijgevolg zijn de voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract van de referentiepersoon niet meer relevant. Over welk inkomen de referentiepersoon heden zou beschikken, wat aan de basis zou liggen van zijn bestaansmiddelen, blijkt niet uit het dossier/de aanvraag. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren (arrest Raad van State nr. 222.809 dd 12.03.2013). Derhalve is het niet mogelijk enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat op basis van de beschikbare informatie in het dossier niet kan worden gecheckt of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 60 van de wet van 15.12.1980 is voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht en de bevoegdheid van de Raad en na het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, betoogt de verzoekende partij dat haar partner een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegde, evenals loonfiches inzake een tewerkstelling bij Anima Cura VZW, waaruit blijkt dat zij aldaar reeds ononderbroken werd tewerkgesteld vanaf 20 april 2015, aldus gedurende 1 jaar, dat zij ook voorheen werd tewerkgesteld, zij het bij een andere werkgever en slechts recent, onvrijwillig werkloos werd en een werkloosheidsuitkering ontvangt, dat evenwel ook met de werkloosheidsuitkering van de partner rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling of

deze over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, nu een opleiding bij de VDAB werd aangevat en de partner dan ook een reële kans op tewerkstelling maakt. De verzoekende partij vervolgt dat haar partner hierbij overigens niet eens dient aan te tonen actief op zoek te zijn naar werk, gelet op de opleiding welke door de partner bij de VDAB werd aangevat. Voorts meent de verzoekende partij dat de gemachtigde ten onrechte van mening is dat een behoefteanalyse niet diende te worden uitgevoerd, dat indien haar partner inderdaad geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de aanvraag niet automatisch mag worden geweigerd doch er een behoefteanalyse van het gezin dient te worden gemaakt, dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen *in casu* niet is gebeurd nu hij zich enkel en alleen baseert op de inkomsten van de partner, terwijl er tevens rekening dient te worden gehouden met het gezinsinkomen en derhalve met de inkomsten die zij zelf verwerft. De verzoekende partij betoogt dat uit de voorgelegde stukken immers niet alleen blijkt dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doch tevens dat zij niet ten laste is van haar partner en ook een eigen inkomen verwerft, dat op de voorgelegde loonfiches immers duidelijk staat vermeld dat zij niet ten laste is van haar partner, dat de gemachtigde, die op de hoogte was van de samenwoning tussen haar en haar partner en deze partner niet bij haar ten laste was, de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante gegevens om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. Zij wijst er nog op dat indien zij hiertoe toelating verkrijgt, zij terug aan de slag zal gaan, hetgeen het gezinsinkomen enkel nog zal verhogen, in zoverre dat er op geen enkel ogenblik beroep zal dienen te worden gedaan op sociale bijstand, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen, dat haar partner dan ook wel degelijk beschikt over voldoende en stabiele bestaansmiddelen.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij duidelijk naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en verwijst vervolgens naar de stavingstukken die de verzoekende partij heeft gevoegd aan haar aanvraag betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Betreffende de voornoemde bestaansmiddelen motiveert de bestreden beslissing dat uit de gegevens van de databank van de RSZ blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon een einde nam op 27 november 2015 en dat bijgevolg de voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract van de referentiepersoon niet meer relevant zijn, dat uit het dossier of de aanvraag niet blijkt over welk inkomen de referentiepersoon heden zou beschikken, zodat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen en een behoefteanalyse dan ook overbodig is.

Voorts verwijst de bestreden beslissing inzake de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelenvereiste de volgende documenten heeft voorgelegd:

- contract van onbepaalde duur bij Anima Cura VZW die een aanvang neemt op 20 april 2015
- loonfiches van Anima Cura VZW voor de maanden mei 2015 tot en met oktober 2015.

Uit informatie van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis), blijkt dat de laatste tewerkstelling van de partner van de verzoekende partij plaats vond van 20 april 2015 tot en met 27 november 2015. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit de door haar voorgelegde documenten blijkt dat haar partner een tewerkstelling bij Anima Cura VZW had en aldaar reeds ononderbroken werd tewerkgesteld vanaf 20 april 2015 gedurende een jaar, kan zij niet gevolgd worden. Uit de door haar neergelegde documenten blijkt wel dat de partner van de verzoekende partij werd tewerkgesteld bij Anima Cura VZW vanaf 20 april 2015, doch geenszins dat deze tewerkstelling een jaar, en dus tot 20 april 2016, duurde. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name het nazicht van Dolsis, dat de tewerkstelling van de partner van de verzoekende partij bij Anima Cura VZW een einde nam op 27 november 2015. Uit voormelde informatie blijkt niet dat de partner van de verzoekende partij na 27 november 2015 nog tewerk werd gesteld bij dezelfde of een andere werkgever.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verwerende partij kon dan ook op grond van voorgaande feitelijke vaststellingen en op grond van het gegeven dat geen aanvullende documenten werden voorgelegd, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing besluiten dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad wijst er op dat het niet kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

De verzoekende partij betoogt dat haar partner een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegde, evenals loonfiches inzake een tewerkstelling bij Anima Cura VZW, waaruit blijkt dat zij aldaar reeds ononderbroken werd tewerkgesteld vanaf 20 april 2015, dat zij ook voorheen werd tewerkgesteld, zij het bij een andere werkgever en slechts recent, onvrijwillig werkloos werd. Voorgaand betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing noch aan de conclusie van de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij er op wijst dat haar partner slechts recent werkloos werd, kan zij bovendien niet gevolgd worden daar uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat haar laatste tewerkstelling dateert van 27 november 2015.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat haar partner een werkloosheidsuitkering ontvangt en dat ook met de werkloosheidsuitkering van de partner rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling of deze over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, nu een opleiding bij de VDAB werd aangevat en de partner dan ook een reële kans op tewerkstelling maakt, wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen van het ontvangen van een werkloosheidsvergoeding door de referentiepersoon heeft bijgebracht. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Gelet op het niet voorleggen van vornoemde bewijzen, toont de verzoekende partij niet aan dat de conclusie dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, niet correct of kennelijk onredelijk is.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het betoog dat de partner van de verzoekende partij niet dient aan te tonen actief op zoek te zijn naar werk, gelet op de opleiding bij de VDAB, niet dienstig.

3.6. Waar de verzoekende partij meent dat de gemachtigde ten onrechte van mening is dat een behoefteanalyse niet diende te worden uitgevoerd, dat indien haar partner inderdaad geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de aanvraag niet automatisch mag worden geweigerd doch er een behoefteanalyse van het gezin dient te worden gemaakt, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat niet geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen niet stabiel of niet toereikend waren doch wel dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daar uit het dossier en de aanvraag niet blijkt over welk inkomen of bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bewijzen voorbracht van een tewerkstelling van haar partner bij Anima Cura VZW en dat uit stukken uit het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling beëindigd werd op 27 november 2015. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog stukken bijbracht die haar tewerkstellingssituatie of haar inkomenssituatie van na 27 november 2015 verduidelijken.

Gelet op de onmogelijkheid voor de verwerende partij om een bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien geen bewijzen van een 'huidig' inkomen worden voorgelegd dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen *in casu* niet is gebeurd nu zij zich enkel en alleen baseert op de inkomsten van de partner, terwijl er tevens rekening dient te worden gehouden met het gezinsinkomen en derhalve met de inkomsten die zij zelf verwerft. De verzoekende partij meent dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij een eigen inkomen verwerft. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag van 5 november 2015 bewijzen heeft voorgebracht van inkomsten die zij zelf verwerft, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante gegevens om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen, gezien uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij niet ten laste is van haar partner en derhalve ook een eigen inkomen verwerft, dat op de voorgelegde loonfiches immers duidelijk staat vermeld dat zij niet ten laste is van haar partner en de verwerende partij op de hoogte was van de samenwoning tussen haar en haar partner, lijkt zij te willen aangeven dat de verwerende partij uit het feit dat de verzoekende partij niet als ten laste staat opgegeven op de loonfiches van haar partner en zij en haar partner samenwonen, diende af te leiden dat de verzoekende partij over een eigen inkomen beschikte.

De verzoekende partij toont niet aan dat uit het feit dat zij niet als ten laste staat opgegeven op de loonfiches van haar partner en zij en haar partner samenwonen, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij over een eigen inkomen zou beschikken. De Raad herhaalt dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle haar gekende relevante gegevens rekening te houden of onzorgvuldig te werk zijn gegaan.

3.8. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan, dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

3.9. Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat indien zij hiertoe toelating verkrijgt, zij terug aan de slag zal gaan, hetgeen het gezinsinkomen enkel nog zal verhogen, in zoverre dat er op geen enkel ogenblik beroep zal dienen te worden gedaan op sociale bijstand, hetgeen de achterliggende reden betreft tot het aantonen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen, wijst de Raad erop dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dienen voldaan te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing. Een betoog dat men in de toekomst over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken is, daargelaten de vaststelling dat dit volledig hypothetisch is, niet dienstig. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

3.10. De Raad stelt nog vast dat de verzoekende partij aanvullende stukken, zijnde een loonfiche voor de maand oktober 2015, een overeenkomst voor een opleiding bij de VDAB en een attest betalingen werkloosheid van april 2016 bij haar verzoekschrift voegt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.11. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het niet mogelijk is enig bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER